

[Arbejdsministeren.]

af alle regeringer anerkendte princip: fortrinset til arbejde for det offentlige for medlemmer af de faglige, statsanerkendte arbejdsløshedskasser.

Som alt sagt mener jeg heller ikke, at der i det konkrete tilfælde er overgået de afskedigede klitarbejdere nogen uret. De kan — som en af dem allerede har gjort det — gå tilbage til den statsanerkendte arbejdsløshedskasse. De vil derved straks opnå ligestilling med de øvrige forsikrede, og det er så helt givet, at man ikke i arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse vil se skævt til dem på grund af deres særlige religiøse overbevisning.

Efter min mening er der da ikke i den konkrete sag nogen som helst begrundelse for et så alvorligt skridt som — med fare for hele arbejdsløshedsforsikringen — at skabe mulighed for at anerkende kristelig arbejdsløshedskasse og eventuelle andre ikke fagligt begrænsede landskasser.

Gustav Pedersen: Selve den episode, der har givet anledning til det foreliggende lovforslag, har allerede været omtalt af arbejdsministeren, og det er slået fast, at der ikke er foretaget andet end, hvad der normalt ville være foretaget, uanset hvem der havde været minister eller havde dannet regering. Der er sket det, at man fra statens side har overholdt de normale forpligtelser, man har overfor modstående organisationer, og deri kan der antagelig ikke være noget, som giver grund til helt ekstraordinære foreteelser.

Jeg vil endvidere gerne have lov til, inden jeg omtaler det, der er kernen i forslaget, at sige et par ord til det ærede medlem hr. Sønderup, der syntes, at arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse var noget utaknemlig, når den tillod sig at reagere mod de angreb, der er foretaget på den, og det ærede medlem henviste til den særlige velvilje, som arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse nød både i det ærede medlems ministertid og i de øvrige perioder. Er der nu særlig grund til at forlange en helt ekstraordinær taknemlighedsindstilling af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse? Er det sådan, at den er en favoriseret del af vort sociale liv? Jeg vil vove at påstå det modsatte. Vi må ikke glemme, at de forpligtelser, som arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse påtager sig, og som ellers ville blive overført på den øvrige del af samfundet, slet ikke andrager småbeløb. Når man tager i betragtning, at mange tusinde gode risici må betale ekstraordi-

nært høje kontingenter til arbejdsløshedskassen, fordi denne har måttet påtage sig forpligtelser, der tidligere var kommunale, så er der ingen anledning til at forlange, at kassen skal være ovenud taknemlig af den grund. Hvis der ikke overfor arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse blev foretaget disse — ikke særlig rundelige — støtteaktioner i forhold til de forpligtelser, den har, måtte den jo give op, d. v. s. den måtte sige: vi kan ikke udbetale denne fortsættelseshjælp, for det har vi ikke midler til; vi kan ikke udbetale børnepenge eller tilskud til børn, for det har vi ikke midler til, og så måtte kommunerne tage disse forpligtelser for de særlig børnerige eller særlig langvarigt arbejdsløse, og det vil sige, at det blev betydeligt dyrere for samfundet, end det er nu. Derfor synes jeg, at det ærede medlem hr. Sønderup skulde tale så sagte, når han drøfter spørgsmålet om, hvem der har grund til at være taknemlig i dette forhold.

Det, der egentlig er kernen i spørgsmålet, er det problem, som det ærede medlem har udlagt på den måde, at folk, der er i arbejdsløshedskasse, nærmest er en slags tvangsindlagte, som næsten ikke kan gøre noget af det, de helst ville gøre, men blot har at følge parolen fra De samvirkende Fagforbund. Nu burde det ærede medlem hr. Sønderup, som er tidligere socialminister og arbejdsminister, dog vide, at De samvirkende Fagforbund ikke har noget med kassernes administration at gøre. Det er arbejdsløshedskasserne selv, der administrerer, og der er ikke nogen indgriben fra De samvirkende Fagforbunds side. Men det ærede medlem vil altså gøre arbejdsløshedskasserne til en slags tvangsinstitutioner, der øver terror overfor anderledes tænkende, som ved enhver given situation anvender tvangsmidler og gør det umuligt for de enkelte at leve deres liv således, som de kunne ønske. Det er det billede, som ikke blot det ærede medlem, men andre giver af arbejdsløshedskassernes virksomhed ude over landet.

Dette billede er imidlertid helt fortegnet. Det, der er problemet, er i virkeligheden ikke så meget, om man har lyst til at være medlem af en arbejdsløshedskasse eller organisation. Det er langt mere spørgsmålet, om man tør være det uden at udsætte sig for overgreb fra arbejdsgiverside. Det kan godt være, at folk, der ikke følger arbejdsløshedskassernes virksomhed og organisationslivet helt, har glemt, at denne side af sagen har været et problem gennem menneskealdre, og mange steder er et problem endnu, og